

Meie Mats.

№

1070

3. (46.)



Õissa, Mats, ja ma löön tralli,
 paiskan mõne kukepalli:
 pühad Matsil suured asjad, —
 paremad kui kehwad kosjad! . .
 Siis sull' kantaks kapa-taari,
 austakse kui jubilar; —
 worstid, süldid, saialeiwad
 Nelipühid kaasa tõiwad.
 Mis siis muud, kui lase nalja,
 trimpa wahel kapa kalja.

Meie Mats.

№ 3 (46). □ 28. mail 1911. □ X. aastakäik.



Nurjaläinud lõunasöök.

J. Mirano järele J. Nirk.

Tampone abielupaar sai järgmise kutse:

„Meile toodi suurepäralisi kala ja trüfflid*); kala ei või oodata, sellepärast sõitte täna lõunasöögiks meile.“

Tampone nilpas rõõmu pärast keelt: ta oli põhjusemõtte-line kõhuori.

Kodus riidles ta igapäew naisega, sest et tema arwates farnane laud, nagu neil oli, kojameestele kohane oleks olnud, aga mitte farnasele rikkale kodanlasele, nagu tema. Ka nende kõõgitiidruk oleks, tema arwates, kufagil odawas söögimajas palju kohasem olnud, kui neil.

Alles täna hommikul läksiwad abikaasad söögi-sedeli pärast tüllise: sibula-supp, praetud kala, lamba külj ja koogitšesed. Sellepärast oli ka Tampone rõõm haruldast kala puljarkat ja trüffliid kuuldes täitsa loomulik.

„Kelle poolt see kutse on?“ küsis naine, kui mees wae-walt arusaadawat allkirja katsus lugeda. „Oled sa kur-diks jäänud või?“ Ma küsin sinult, kellelt see kutsekiri on.“

„Ara eksita — piüian ülesse lugeda.“

Ta luges:

„Rus... Bus... U — a! Rusfo...“

„On Rusfolt!“ hüüdis proua Tampone: „Se on väga ilus nende poolt. Noh, mis sa weel sest kirjast wahid? Waja hakkata ju riidesse panema.“

„Mis ma wahin!.. Rusf... Busf... Asjalugu on see, et ma ei ole kindel, kellelt see allkiri on... Mulle näitab...“

Korruga näitas talle, et ta allkirja kritfeldusest wiimaks dieti aru sai:

„Aa! See on Busfje... Wististe Busfje... Rusf... Jah, Busfje.“

„Noh, kumb on siis, Rusfo või Busfje?“ hüüdis naine.

„Nii Rusfo, kui ka Busfje on meie sõbrad.“

„Soolimata sellest on ometi waja teada...“

„Ah, mu Jumal, oota ometi,“ ütles mees wähe äre-walt. Ja segaselt, nagu ennast järele katsudes, luges ta weel üle: „Rusfo, Busfje...“

Korruga hüüdis ta:

„See ei ole ei R, ega B — see on U!“ Ja uuesti algas ta weerimist: „Uasf... Uisf... Uisf... U! Usfar! Meie sõbrad — Usfarid, waat' kes! Wähemalt, mulle näitab nõnda olewat...“

Kannatamata proua Tampone tõmbas kirja mehe käest ära.

„Anna siia, las' mina waatan, see on hoopis kindlam.“

Ja naine hakkas oma korda pomisema:

„Rusf... Busf... Usf... Usf... Busf... Rusf...“

Siin tõmbas wihane mees oma korda kirja naise käest ära:

„Sina ei sa põrmugi paremine aru, kui mina.“

*) Wäitesed seemed, mida juured saksad maisuroana tarwitawad.

Waba nalja ja pilke ajakiri.

Ilmub 2 korda kuus. □ Tellimise hind aastas 2 rbl., pooles a. 1 rbl. Üksik nummer 10 kop. □ Kuulutused: 1 weeruline nonpareille rida 10 k.; wälised poole kallimad. Mitmekordsed kuulutused odavamalt. Adress: „Meie Matsi“ toimetusele, Tallinnas, Müüriwahe uul. nr. 17. □ Kaastööd (sõnas ja pildis) wõetakse hea tasu eest wastu. □

„Ei maksa sõita, ja see on kõik,“ otsustas proua Tampone: „see õpetab neid teine kord arusaadavamalt kirjutama.“

Uga Tampone waidles wastu, tõendades, et mitte sõita wõimata olewat.

„Uga mis siis teha?“ hüüdis proua Tampone, mehe käest kirja wõttes ja tuimalt arusaamata hiroglikhwifid uurides.

Tampone jätkas oma mõttet:

„Ei või ju sõpru ootama jätta, kui neile mitte ei teata, et meie ei tule.“

„Misfuguseid sõpru? Kellele teatada?“

„Waja woorimees tunni peale wõtta ja kõige kolme juures ära sõita. Nõnda wiisi!..“

„Kõige kolme juures?“ küsis naine pilkawalt. „Miks siis mitte nelja juures? See ei ole siin kirja all ei R, ei B, ega ka U; see on P.“

Tampone hakkas mõtlema:

„P, ütled sa? P... Keda me tunneme „P“ algus-tähega?“

Naine ütles:

„Busje, Busje perekond.“

„Tõsi, Busfje! Sõidame ka Busfje poole.“

„Sõidame? Sina mõtled siis, et ma ühes sinuga mööda linna sõrawad kolama hakkam? Rusfod elawad tähetorni ligidal, Usfarid — Oteilis; suhkruwabrikant Busfje — La-Wiljetis.“

„Noh, siis sõidan ma üksi.“

„Minult kõhu orjuse pärast? Millegi puljarka ja haruldase kala pärast!“

„Mulle on sinu praetud kala, sinu lambaliha, kus muud ei ole, kui sooned ja nahk, ja sinu koogitšesed tõesti wastifuks läinud!“

„No muidugi, ma tean ju väga hästi, et sa hea lõuna pärast walmis oled terve Pariisi läbi jooksmas. Sa oled wastif oma söögisuga.“

„Minu söögisuga... minu söögisuga...“ urises mees.

„Ja, jah, sinu söögisuga; naisegi wõtsid ainult pulma-söögi pärast.“

„No — noh!..“

Saawatud Tampone ei leidnud midagi muud ütelda.

„Minu pärast tee mis tahad!..“

Tüli lõppes; proua Tampone läks oma tupp ja sin-nagi kostis mehe urisemine.

„Mine kus tont oma kalaga! Näri ise oma lamba fonta, või läkasta ennast nendega, minul on täitsa ükskõik!“

Neid „armsaid“ sõnu öeldes wõttis ta mütti ja läks wälja.

II.

Tühi trostka sõitis parajaste mööda. Tampone hüüdis kutsarit ja trostka jäi seisma.

„Tunni wiisi!“ ütles Tampone.

„Sea küll. Kuhu sõita?“

Raske ülesanne.

„Kas olen ma tõeste nii täis, või olen ma hulluks läinud . . . aga sellest ma aru ei jaksa saada, kas on see naisterahwas pükstes . . . või või on naisterahwas — meeste püksid jalga ajanud!“



Ussaride perekond elas kõige lähemal, selleärast ütles Tampone woorimehele nende adressi ja käsitsi õige käre-mesti sõita.

Kümne minuti pärast oli ta kohal. Tampone jooksis käre-meste trepist ülesse, kolmandama korra peale ja helistas ukse juures.

„Kuidas käsite teatada?“ küsis toatiidruk.

Ta ütles oma nime ja peagi tõttas perenaine teda wastu wõtma.

„Kallis Tampone, kõneles ta haiglase healega, waewaga toolilt ülesse tõustes: „misfugune hea mõtte teil ometi tuli, waeft kannatajat waatama tulla... Mull on migren.“

„Hea mõte“, milleks tema tulekut peeti ja mida temale tohe nimetati, tähendas, et tema, kui terwitusekäigu tegija peale waadati. Ta sundis näo naerule ja kummardas an-paklikult.

„Istuge ometi,“ kõneles haige edasi, tema mõlemaid käsa jurudes: „see on tõeste väga armas teie poolt; täna ei ole mul wastuwõtmise päew, ja ma ei oota kedagi, sest et mees kodus täna lõunat ei söö ja mul oli kole igaw! Nagu minu õnneks tulite teie!“

Tampone pomises:

„Teie olete väga lahke; kahjuks ei või ma teile kauaks istuma jääda . . .“

„Olge nüüd ikka kauem. Aga kuidas siis teie abikaasa elab? Ta on nii armas naisterahwas!“

„Jah, tubli naisterahwas . . .“

„Ja misfugune pehme, leplik iseloomus!“

„Tõesti leplik.“

„Küll teie wõite õnnelik olla! Siiski, ma olen kindel, et teie oma õnne ei oska hinnata.“

„Muidugi mitte!“ mõtles Tampone.

Ta haige hakkas proua Tamponeid kiitma. Tampone ise ei pööranud oma filmigi ümarguse kaminakella pealt ära, oma uuri ei julenud ta waadata.

Teie waatlete meie tella,“ kõneles perenaine: „eks ole tõsi, õige kena? Minu mees ostis selle oksjoni pealt... oli tore juhtumine. See on väga isääraline lugu. Mõtelge ometi, see kell on ühe käest teise kätte rännanud, Parabenist alates, kes ta Regentile kinkis... See lugu on kaunis pikk jutustada, aga...“

Chmatanud Tampone kargas ruttu ülesse.

„Kas teie siis tõesti mõtlete, proua, et ma teid luban, kuna teil weel migren on, ennast pikka jutuga wäsitada?..“

„Ei, ei,“ ütles haige ruttu: „mul on juba parem, jääge, palun teid, jääge ometi!..“

„Mitte milgi tingimisel; mina ei taha, et teie haigus suuremaks läheb, ja ta läheb tõeste suuremaks. Kui minu naisel migren on, siis kirjutab arst talle täieliku rahu ja üksi olekut ette.“

„Aga ma jordan teile, armas Tampone...“

„Minult wiisakuse pärast, muidugi...“

Perenaine tahtis ta käest kinni wõtta, ofawaste ja wiisakalt hoidis ta selle eest kõrwale ja oma halwal aja tehtud wiisiti pärast wabandades tõttas ta ruttu uksest välja

„Kuhu nüüd?“ küsis woorimees.

Meie maiasmokk waatas uuesti kutsu sedeli allkirja peale ja pomises:

„Muidugi on see ikka Buslje.“

Ta käsitsi ennast La-Wiljeti wiia. „Ja ruttu“, lisas ta juurde: „saate jootraha.“

III.

Proua Buslje oli kodus. Tema mees oli juba hommi-ku wara Hawresse sõitnud ja lubas alles kolme, nelja päewa pärast, koju tulla. Sellepärast ütles proua toa-paklikult.

„Istuge ometi,“ kõneles haige edasi, tema mõlemaid käsa jurudes: „see on tõeste väga armas teie poolt; täna ei ole mul wastuwõtmise päew, ja ma ei oota kedagi, sest et mees kodus täna lõunat ei söö ja mul on kole igaw! Nagu minu õnneks tulite teie!“

Tampone pomises:

„Teie olete väga lahke; kahjuks, ei või ma teile kauaks istuma jääda...“

„Olge nüüd ikka kauem. Aga kuidas siis teie abikaasa elab? Ta on nii armas naisterahwas!“

„Jah, tubli naisterahwas...“

„Ja misfugune pehme, leplik iseloomus.“

„Tõesti leplik.“

Ta astus fiske.

Ta riputas palitu kuhjuhtus, waatas ringi ja nähes, et wõrastettoa üks lahti on, sammus ta julgeste sinna poole. Minnes walmistas ta wabanduse sõnad walmis, mis teistele külalistele ütelda, keda ta enese järele oodata ja nõnda nälgida oli lastnud.

Kui ta wõrastettoaas kedagi ei näinud, jäi ta kohmetult seisma.

„Kas nad siis tõesti nõnda nälgas oliwad, et mind oodata ei jõudnud?“ mõtles ta. „Kas nad siis tõepoolest juba lauas istuwad?“

Ta mõtles, et arwatawaste wiis Buslje meesterahwad oma kabinetti, et neid seal absendiga wõdrustada, seniks kui kutsutud naisterahwad majaproua kambris endi üli-kondasi korraldasid.

Ta sammus koridori lõpule, kus, nagu ta teadis, Buslje kabinet oli. Uus ootamatus: kabinetti üks oli finni, ja seal ei kostnud ühtegi healt.

„Mis see kõik ometigi tähendab?“ mõtles õnnetu lõunaföögi otsija.

Sellel ajal, kui ta külalisi otsis, sündis teises kambris weikene perekondline etendus. Üsi oli nõnda, et Buslje Ruani jaama einelaul, Havre'e kaupmehega, kelle juurde ta sõitis, kokku jäi. Ta oli wäga rõõmus, et tal waja polnud Havre'sse sõita ja tuli kaupmehega seltsis Pariisi tagasi. Wagunis kõnelesid nad endi asjad läbi ja kui Buslje Pariisi jõudis, tõttas ta kiiresti koju, sest ta lootis naise weel lõunalaualt leidma. Tal oli enesel wõti, sellega tegi ta ukse lahti ja läks koha söögituppa, kus ta laua kahe inimese jaoks kaetud nägi olema.

Sel ajal helistati. Proua Buslje jooksis ette tuppale, et ise kallile külalisele ust awada. See oli aga uksehoidja kirjaga. Ta tundis koha oodatud sõbra käekirja ära — wabandab wististe: küllap tuli midagi takistust wahela. Märwikult tõmbas ta ümbriku kätt. Ta oli dieeti arwanud. Tõsine haigus oli lõbusale ammu oodatud kahelkõhulisele olekule takistuseks tulnud.

Waene naisterahwas, kes armsa inimese juuresoleku ja peenikese lõunasöögi peale nii palju lootusi pani, kaotas korraka kõik isu, ja kaetud laua peale waadates, mõtles ta:

„Mis ma nüüd kõige sellega tegema hakkan?“

Mees oli selle ajaga juba naise toas käinud, kus ta tema kaasüüdlast leida lootis. Seal ei olnud aga kedagi. Ta tuli sealt tagasi ja trehwas naisega wastamisi.

„A, wõi siin teie wiimaks olete!“ ütles ta. „Kelle tarwis see üleliigne koht laua juures on pandud?“

Naine ei teadnud, mis talle wõstata, aga mees kirjendas:

„Kelle tarwis see tore lõuna Potel ja Schabo juurest on tellitud?“

Süüalasel sähwas hea mõte peast läbi: kiri, mille ta praegu saanud oli, peastis teda: kui tema sõber ei tule, on seletust õige ferge leida.

„Misjuguine loll armukadeduse etendus!“ ütles naine. „Üleliigne koht laua juures oli minu sõbranna tarwis, keda ma ootasin.“

„Küllalt! See on alatus!“ mõirgas suhkruwabrikant. „Herra, keda teie teie ootafite, on juba siin.“

„Siin?“ naeris naine pillawalt. „Noh, mis siis! On ta siin, siis otse ta üles!“

Selle kõne müra kostis Tampone kõrwu.

„A, nad on seal!“ ütles ta enesele.

Ja sõbralikult naeratawa näoga astus ta tuppale, kui armukaded mees naise sõpra otsima ruttas.

Proua Buslje muutus inimeste pärast kujuk.

„Teie!“ kirjendas mees ja käega tema peale näidates lihas ta naise poole pöörates juurde:

„Noh, kas hakkate weel tagasi ajama?“

Siis wõttis ta Tampone kraest finni ja teda raputates kirjendas ta kähisewa häälega:

„Ja see on — sõber! Sarnastes lugudes trehwasid alati kõige paremad sõbrad!“

Tampone kirjutas enese wihase suhkruwabrikandi täest lahti ja pistis kõigest jõust jooksma, aga wihane mees oli tal kannul.

IV.

Kära kuuldes jooksid maja elanikud oma korteritest välja. Uksehoidja, kes ülemise korra peal gaasi põlema süüitas, jooksis ruttu mööda treppi alla ja nägi jooksjat Tampone. Uksehoidja ei saanud asjast aru ja hakkas ühes teistega kirjendama:

„Mõrtsukas, mõrtsukas! Wõtte finni!“

Kui Tampone uulitsale jõudis, kus weel tema woorimees treppi ees teda ootas, nägi ta kisa peale kokku kogunud rahwa hulka. Tampone oli kahwatanud, ilma mütitita, kirjendas peaga ja ära korskutatud riides. Keegi ei kahelnud, et nimelt tema mõrtsukas on. Ta kirjendas troskaste ja kirjendas woorimehele:

„Rihutage mis wõite, kümme franki tunnis.“

„Kuhu?“ kirjendas woorimees.

„Üks kõik kuhu!“

Tema lähikõhulise kõnet woorimehega kuuldes oli rahwahulk täitsa kindel, et tema süüdlane on.

Sellel filmapilgul jooksid ta uksehoidja ja majaelanikud uulitsale.

„Ta on woorimehe peal!“ kirjendati neile uulitsalt wastu.

„Mis siin juhtunud on?“ kirjendasid kära peale juurde ruttajad politseinikud.

Asjalugu kuuldes wõtsid nad waese jooksi troskasti välja. See polnud ei elus ega surnud.

„See on ju Tampone!“ hüüdis korraka keegi mööda minejatest, teda ära tundes.

„Kallis sõber, hoigas jooksi: „üttele neile eeslitele, et mina kellegi mõrtsukas ei ole, aga mind ennast taheti tappa!“

„Kuidas, kas tema kellegi mõrtsukas on?“ kirjendas sõber rahwale. „See on ju Tampone, rikas mees, keda ma juba kolmkümnend aastat tunnen.“

„See on tema kaasüüdlane,“ kirjutas rahwa seas: „ta tahab lasta teda ära põgeneda — wõtte mõlemad finni.“

Siis hakati seletama. Mõlemad „kaasüüdlased“ näitajad oma isiku-tunnistused ette; Tampone jutustas komisjarile kutsukirja loo ära ja näitas õnnetust toojat kirja ta. Ja kui komisjar ju küllalt oli naernud, lastis ta mõlemad wangiid lahti.

Mõlemad istusid woorimehe peale, kes kõigest mõlust hoolimata siiski Tampone oli oodanud. Sõber andis woorimehele oma adressi.

„Kuhu sa nüüd minu wiid?“ kirjendas meie kangelane.

„Enese juurde. Sa sõid meil lõunat.“

„Lõunat sööma? Noh, tead, kõik see sõdi on mul söögisu koguni ära wõtnud,“ ütles ta ärewuse pärast kustunud healega.

„Isu tuleb. Kõik on ju nüüd lõpetatud, ja unusta see puhas ära.“

Troska jäi seisma. Tampone maffis woorimehele 20 franki ja mõlemad sõbrad läksiwad trepist ülesse.

„Ma toon sulle wana sõbra Tampone külalifets,“ ütles sõber oma naisele: „temaga on täna imeline juhtumine olnud: teda püüti armukesega kokkusaamisel kinni.“

Ja sõber hakkas kõigest südamest naerma.

„Ma tõendan teile...“ algas Tampone: „ma olen kõiges selles...“

„Hea küll, hea küll, eks ja lõunalaul jõua ennast wabandada,“ kõneles sõber tema jutu wahela, ja naise poole pöördes küsis ta: „mis meil täna lõunaks on?“

Perenaine wastas:

„Sibula supp...“

Tampone kuulas rahutumalt.

Perenaine kõneles edasi:

„Teifeks sõdõgifs — praetud kala.“

„D, Isfand!“ sofistas õnnetu maiasmoff.

„Lamba külg...“

„Ja koogifefed!!“ hüüidis Tampone.

Koguni imestanult küsis perenaine:

„Kust teie teate?“

„Mulle näitas aga nõnda,“ ütles küllaline, fibedalt naeratades. Tal käis mõtte peast läbi: „Kurat wõtku! Nõnda palju äpardusi sühufese lõuna pärast, mida ma kodus rahuga oleksin wõinud süüa.“



„Meie Mats“

nr. 4 (47) ilmub Tallinnas neljapäewal 23. juunil

ja saadetakse selsamal päewal kõigisse wälisesse müügipaikadesse kätte.

Kuni 1. detsembrini s. a. saawad tellijad

12 numbrit „Meie Matsi“ ja ligi 200 lhk. raamatu naljajuttusid.

Tellimise hind (kättesaatmisega): kuni 1. dets 1911. a. 1 rbl.; üksik number 10 kop.

Päris häda.

Toatüdruk: „Kuulge proua, teil käib nii palju austajaid, et minul enam terwet kohtagi ihu peal ei ole. Niisuguse wäikesse palga eest ei wõi ma mitte igat ühte ennast näpistada lubada. Ega ma mõni heategija ole!“

oo

Hädaohtlik tulukene.

„Sellel neiul wilgub niisugune tulukene silmis, et...“

„Oi, see kardetaw tulukene on enam, kui ühe rahapunga sisu ära kõrwetanud.“

oo

Uus tellimise-aasta algab 1. detsembrist.

Mõtted.

Jme, et paljudki oma nõrga mälu üle kaebawad, kuid oma nõrga aru üle ei kaeba keegi.

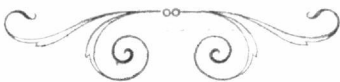
*

Lootus on heinatort, mis jooksja eesli suu ette on seotud.

*

Kui teie wabatahtliselt ja ilma poliitiliste põhjusteta ennast siduda tahate, siis põete teie armastusehaigust.

„Strek.“



Kumb enam.

Kaks aastast tütarlast kiitlewad üksksteise ees millegi aga saawad.

„Ma oskan kenaste puustada!“

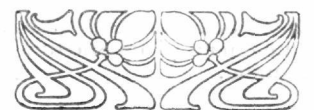
„Aga mina oskan minestada, nagu mammai, kui-papa õmbleja arwet wälja ei taha maksta!“

„Aga minu wanaemal walutawad hambad ja ta saadab nad karbi sees arsti juurde!“

„Minu mammal jäiwad juuksed haigeks ja tas aatis nad paberi sees juukselõikaja juurde!“

„Ja, aga waata, mina kuulsin eila läbi ukse, kudas mamma onu Friedrichile ütles, et ta teda enam armastada, kui oma elu!“

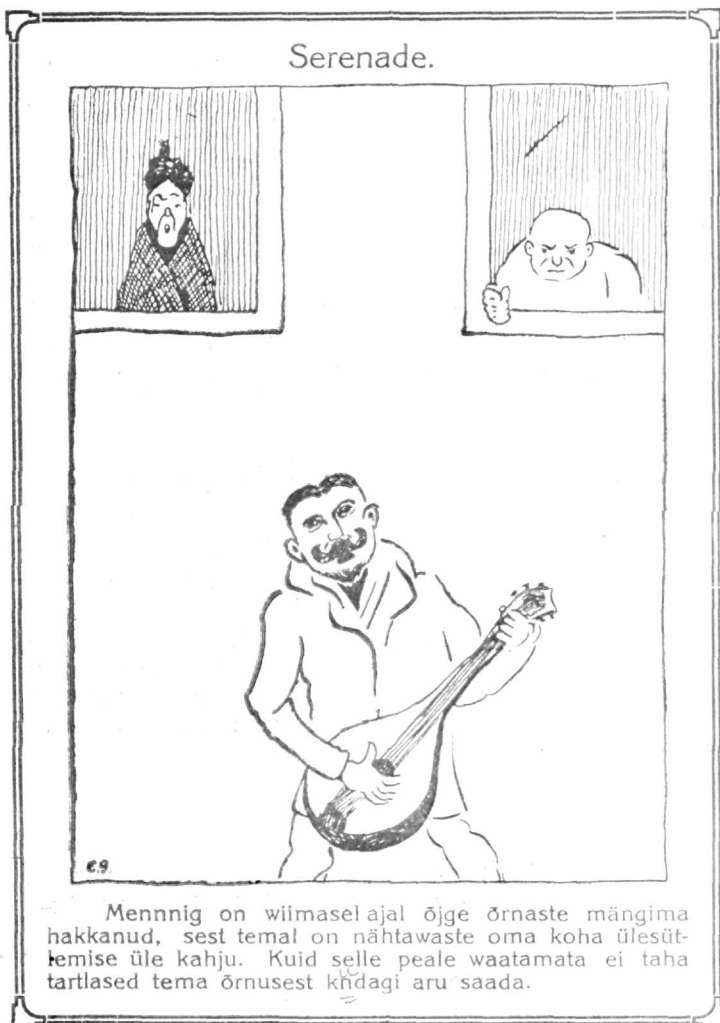
„See ei ole weel midagi, aga eila tegin ma lambi katki ja siis ütles papa, et ma niisama loll olla, kui minu emagi!“



Õnnetu juhtumise puhul.

Mitte-Tallinna *) hoburaudtee konturis walitses suur ärewus. Wähe aja eest oli üks teenijatest konturisse sisse tormanud ja meeleheitmisega hüüdnud:

„Herrad, herrad! Õnnetus juhtus, suur õnnetus! Keegi üleannetu tütarlaps roomas „konkawaguni“ alla, mis temast rahulikult mööda sõitis, waguni rattad on purustatud, mitmeks tükiks on need pudenenud! Wagun kukkus ümber, aknaklaasid läksiwad kildudeks! Kõik puust osad on wigastatud! Herrad, herrad! Kahju on, kui mitte kolm, siis vähemalt poolteist rubla suur!“



Kontoriametnikud kahwatasiwad, kuna mees, kes belglaste osaühisuse woliniku kohuseid täidab ja heameelega „konkadirektori“ nime tahaks kanda, näost waheldamisi punaseks ja siniseks läks. Ta käed tõmbasiwad ennast kramplikult rusikasse ja wiha pärast leekiwiil silmil astus ta õnnetusekuulutaja ette.

„P—p—poolteisttt r—r—rubla — ütlesid sina! Wõi koguni kolm! Äraneetud, tuhatkorda äraneetud juh-

*) „Nimeta linna, aga ära nimeta linna nime“—ütleb wana-sõna. Sellepärast jätame ka eelseiswa loo sündmuse koha nimetamata ja tähendame ainult, et see wist mitte Tallinnas ei juhtunud.

tumine! Kuula järele, kus lapse wanemad elawad, weel täna annan ma nende wastu kahjutasu nõudmise sisse! Kümnekordselt nõuan ma selle summa nende käest wälja!“

Keegi kirjutaja, kelle hingeihaks hiilgaw „karjera“ on, kõhatas tähenduserikkalt ja pööras ennese wihasse ülema poole:

„Herra direktor! Ma arwan, meie peaksime tarwilisesse kohta palwekirja saatma, et uulitsal käimine lastele ära keelataks. Selle keelu wastu eksijaid peaks sadade rubladega trahwitama, millest vähemalt 50 protsenti meie kasuks tuleks.“

„Direktor“ naeratas heakskiitwalt.

„Sa oled mõnikord küll tõlbi aruga, aga wahest oskad sa ka kaunis mõistlikku nõu anda. Hüwa! Seda ma teen... Aga sina mine nüüd wanarauakauplustesse waatama, kust meie uusi wagunirattaid saaksime.“

Kirjutaja läks, aga direktor pahandas edasi.

„Kihulased niisugused! Laste nime kannawad, aga ise teewad huliganide tempusid. Oma ninaalu-seid ei oska puhastada, aga teiste warandust rikkuda küll!.. See on häbematus, see on...“

Wiha pärast jäi direktoril hääl kurku kinni.

Alamad ametnikud, kes oma ülemat pahandada ei tahtnud, hakkasiwad nüüd oma korda kiruma. Paistis, nagu soowiksiwad nad, et maapind enese awaks ja mitte-Tallinna nooresoo ära neelaks.

Aga seal awati uks ja sisse astus lõdisew waguni-juht, seesama, kes 20 rublase kuupalga eest 18 tundi päewas tööd teeb.

Nagu lõwi, tormas „direktor“ talle wastu.

„Sina!... Kus su silmad oliwad? Mispärast sa ratastele pressi peale ei lasknud? Sina hooletu, sina armuleiwa-sööja! Kolme kuu palgaga trahwin ma sind, kas kuuled!“

Kogeledes wastas wagunijuht:

„Aga, herrad, press ei töötanud, ma ei saanud midagi parata!“

„Ei saanud parata! Ei saanud parata! Kudas sa palka wastu wõttes „parata saad!“... Anna nüüd raport ära! Kui suured on wigastused?“

„Ma ei tea... Laps wiidi kliinikusse. Oli wist juba surnud.“

„Laps?!.. Laps ei puutu asjasse! Kas kuuled!.. Kui suured on waguni wigastused?“

„Wagun on täieste terve.“

„Täieste terve!“ Direktori hääl kõlas, kui wõidu-ja rõõmu-laul. Ta silmad särasiwad, nagu armastajal neiul, nagu tuletas maikuu-päikest meelde. „Terve! Mu herrad, wagun on terve!“

Sõbralikult pani ta käe wagunijuhi õla peale.

„Sa oled tubli mees. Mine ja täida oma kohuseid edasi.“

Aga wagunijuht ütles:

„Herrad! Wagunile oleks uut pressi waja. Wastasel korral wõib tänane õnnetus weel teinegi kord korduda.“

„Kordugu!... Aga kui sa seda ei soowi, siis wõid oma rahaga uue pressi osta.“

Tõistre Siim.

Uks algupäraline mõte.

Aga seda ütlen mina: Kes Wene keelt ostab, see on tõigis põllutöö-peensustes eriteadlane, kuigi ta atrra ega ätet uneski ei ole näinud. Kes Wene keelt ostab, see võib soodele ning rabadele ja rebaseliiva rüngastele nisu ja faeru külvata, kaalikaid ja turnipsisid istutada, sest terawili annaks ikkagi 99—100 seemet ja juurewilsja juurikad kaswatsiwad miime puuda raskusteks. Ja kui Tallinna Gesti põllumeeste-seltsi poolt kawatsetaw alam-põllutöökool lord elule saab, siis tõuseb põllukultura meie kodumaal kõrgele, kõrgele. Gestimaa saab Europa wiljaaidaks. Talumehed, selle pojad täh. koolis on õppinud, lähewad ühe aasta jooksul rikkaks, nii rikkaks, et kas wõi Monte-Karlosje woiwad sõita. Turule tulles ehivad meie taluperenaised endid kulla, hõbeda ja kallikiwidega, jeei põllusaak on ostata juur. Talumajad ehitatakse marmorikivist ja mooderdatakse seest-poolt peegliklaasidega üle. Põllutöölistest ei saa enam puudu olema, sest peremehed maksawad neile tuhandeid

aastas palka. Kalja asemel hakkawad peretaadid sherryt ja õlle asemel shampanjerit pruufima . . .

Jah, nii see on. Meie maa ning rahwa tulewiku päästab algupäraline mõte, mida tegelik põllumees, is. Püümees minewal pühapäewal toimepandud loosolekue awaldas. See algupäraline mõte, et ajutatawa põllutöö kooli ülesandeks Wene keele õpetamine olou. Sest põllutööst ei olegi muid teadmisi waja, kui ainult Wene keele ostamist.

— Talunikud! Kui teie pojad Tallinna alam-põllutöökoolist suurte tarkadena koju tulewad, kui neil Wene keel kui wesi suus on, kui teie nurmedel rufis müürina kaswab, joolompides hiiglafardulid waatleja filmi pimes-tawad ja kadatapöödsaste wahel kabe mehe pikkune ristikeim lopsakalt hõljub, kui teie hommikueinet wõttes kooki sõöte ja šokoladi peale joote, — siis olge tänulikud! Urge unustage isand Püümeest ära, waid andke ka temale oma kiilusest teratene maitsa. Sest jellele järjele aitas teid tema algupäraline mõte. Tõistre Eim.

Tunnistaja.



Naabrinna (ukseella peale pead aknast välja pistes): „Mis teil siit ööajal tarwis on?“

Hiljaks jäänud abielumees: „Palun lahkeste wabandada! Ma lähen restorani tagasi, sest et naine mulle ust lahti ei teinud. Olge nii lahke ja olge mulle tunnistajaks, et ma juba kell 10 kodu olin.“



Pildimõistus. („Meie Matsi“ ekstra-tellimine)



Mis on siin öeldud?

Kes selle pildi kohta meile 15. juuniks 1911 a. kõige parema seletuse saadab, saab waewatasuks wils (5) rubla kuldrahas. Saadetustele palume adressi juurde lisada, et raha telegrafiteel ära saata wõiksime.

„M. M.“ toimetus.

Harjuwärama mäel.

„Kudas sinule see Poola preili meeldis, kellega sa eila õhtul tuttawaks said? Räägitakse, et poolakad olla tulised.“

„Oi, ja! Ta kõrwetas mul terwelt sada rubla ära.“

Telegrammid.

(„Meie Matsi“ oma agentuurilt.)

* **Tallinnast.** Linnawalitsus andis käsu wälja, et ainult need naeced püüa kanda tohivad, kellel ka enne ülesleidust „mehe püksid naese jalas“ on olnud. Ka waata imet — nüüd wõib tulesõnnikus igakuks ära tunda, kes neiu alles on ja kes abielus.

* **Taruist.** Siin taheti tähtsise wabrikut ehitada, aga laenuajutustel ei olnud raha anda; wa, Pärnu postipapa pojapoeg on 150.000 rubla laenanud, nii et sularaha — netu.

* **Wiljandist.** Siin on linna wõimukandjate poolt erakorraline fundusline määrus matsma pandud, et ainult nende isandate käest wõib raha wõlgu küsima minna, kellel piksewardad maja peal on. Siin seatakse ka linna weewärki sisse, eht küll paljud parema meelega oleks weewärki asemele õllewärki tahtnud. Seltstonna „soola“ wahel on sõbralist sõimamine käsil.

Ajalooline-roman.

Wäikeses wõerastemajas. Ajalehe toimetaja ja noor romanikirjanik istuwad õhtuõõgi laual.

„Noh, kas lugesid minu ajaloolise romani käsikirja läbi?“

„Lugesin, aga ma ei soowiks seda mitte trükiti anda.“

„Mispärast?“

„Ja — seal tuleb niijugugi juhtumisi ette, mis mitte ajaloolise romani kohased ei ole. Esi-katariina II. ei olnud kunagi Peeter Suure õhkaaja, ta ei jurnud mitte Pariisis ära; würst Menschikow ei olnud ka Suworowi poeg ja ei teeninud mitte Iwan Hirniga aegus, waid Peeter Suure ajal. Würst Potemkin ei waigistanud mitte Mahtira mäsfi, ta oli siis juba muld ja põrm. Katariina II. wõis kindral Elobelewiga ainult waimude wallas juttu puhuda ja Eli-sabeth I. ei olnud mitte Peeter Suure wanaema, waid ta õitar. Amerika ülesleidmine oli enne strinmi tõda ja kirjanik Lomanojow ei wõtnud iialgi telegrafistina Poola mäsfiust a. 1863 osa. Wõimawaldus Orleansi neitsi ja koojanarri Wala-tirewi wahel on hästi kirjutatud, aga kas on see ajalooliselt tõde? Et Jürripäewa mäsfiust loo-duseteadlane Darwin ka oia wõttis, on enant kui kahlane ja Napoleon Bonaparte ei olnud ka wiimane mehikaanlane.“

„Mis pean ma nüüd siis peale hakkama? Ma kirjutasin terve kuu seda romani!“

„Tõmba ajaloolised nimed maha ja nimeta teda romaniks praegusest ajast. Siis wõid kindel olla, et lugejad heameelega selle pabua ära lugeistawad.“

Ainetel Don Tiiker.

▽▽▽▽

Mispärast on teatris esimesed platiid ifka löige kallimad?

Selleärast, et seal istuw publikum tahetordjelt kuulda, esiteks seda, mida etteütteleja wõgib ja siis pärast seda, mida näitlejad for-dawad.

„Armasta mind, Eduard, küll näed, armastus teeb otse joobnaks!“

„Ah, kui kahju, Alma, et sa mulle seda en-nem ei õelnud . . .“

„Mispärast, ma ei saa . . .?“

„Siis ma ei oleks karstuse-selti „Waluaja“ liikmeks hakanud.“

Abieluse astumise põhjused.

„Kuule Peeter, mispärast sa selle Miili omale tofifid? Ta ei wõi ju millegi asja poolest meesterahwale meeldida! Ma ütlen sulle sõbra poolest, see ei ole naisterahwas, waid elus jaatan ise! Millega ta sind ära meelitab?“

„Heeringaga, wennas! See on, keegi ei osta nii iluaste h eringat puhastada, nii isuäratawalt fibulat peale panna, nii toredaste häädita sees leotada, kui tema . . . Noh, ja lätsingi õnge.“

„Sinu wäljawast on tdeste weider! Sinu naine wõib ju küll jüdame poolest ingel olla. Aga siiski . . . ifka juba liiga . . .“

„Hirmus inetu, tahtüd sa welda? Sedasama ma, wa' wennas, just tahtsingi! Aga selle eest olen mina üks nendest wä-hestest õmelikkudest abielumeestest, kellel majasõpra pole waja tarta.“

Pildike Tallinna laste mänguplatsilt
Jaani kiriku juures. I:



„Madis löö lahti! . . . Kae, mul saakuskud küll!“
„Ja see koht on kah just kui medemeeste „rohelisteks“ loodud: ainult nurgake, kus tipsu teha wõid, ilma et keegi sind segaks.“

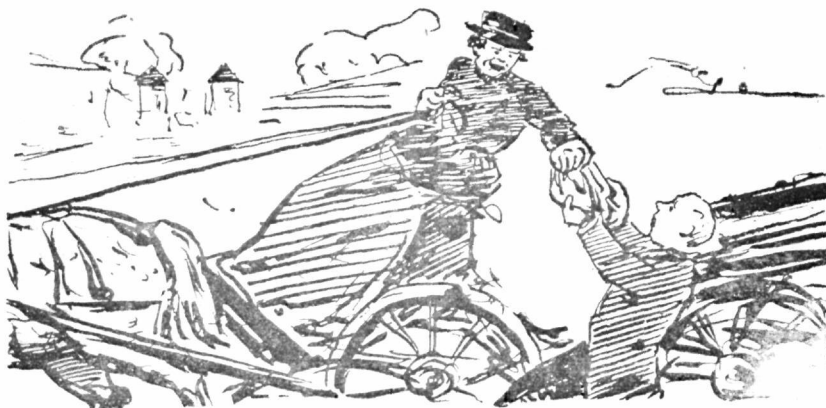
Oh naised!..

Kas armastad mind siis ka veel
kui halliks olen läinud?
(Ta ütles: jah!)
Ja siis, kui nukker sinu meel,
et wiletsust sa näinud?
(Ta ütles: jah!)
Ka siis, kui hilja wälja läen,
sind üksl jätan weidi?
(Ta ütles: jah!)
Ja siis, kui sulle wõlgu jäen
ma aastas uue kleidi?
(Ta karjus: ei!)

Ed. Märjamaa.



Nii on ainult Kilulinnas!..



„Küll ma sulle kuradile taksi näitan!.. Wõi tema nõuab taksi?!
Müts siia — waat' see on su taks!..“
Arsenicum.

Restoranides winditajad

„Mina ei saa aru, kudas sinule siin restoranis wõlgu usaldat-
takse anda“

— „Miks siis ei peaks usaldatama, kui nähakse et ma nii
toredaste riides käin?“

„Kuradi päralt, aga kudas siis rätsep sulle riideid wõlgu
teeb?“

— „Jga Jumala päew mind restoranides nähes mõtleb ta, et
ma rikas mees olen.“

Killud.

Kui tühipaljas sa olla ei taha,
ei järgmisi asju siis laita wõi maha:
istmeid, mis lookas ja kõwerad on,
raamisid, mis wiltu wäänatud on,
aknaid, kust läbi näha ei wõi,
ja raamatuid, mida mõista ei wõi.

Täis söönud rikka leidus on see,
et waesus kellegil häbi ei tee.
Kes ikka ja alati prassida wõib,
see tõendab, et priskeks teeb sool ja leib.
Ja tuwid on katusel sellega nõus,
„et parem on, kui on üks warblane peos...“
Ning rumalad reeglisi ülesse seawad,
et targemad järele andma peawad.

Kui midagi head sa ära teed,
ei keegi sind tunne, ei tea, —
kuid siis, kui häbiwäärt teo sa teed,
saad üle maa kuulsaks sa pea.

Kas mõni põhjus seks mõjuda suudab:
mees enne, kui naise mõtteid ta muudab,
weel aega wõib meelega wiita?
See wäärt on tähele panna.
Kuid ainult mehed sel korral on tähtsad,
ja põhjused need on koguni lihtsad,

Oskar Blumenthali järele M. M.



Moodi kaupluse akna peale wälja pandud asjad on naiste-
rahwastele seda sama, mida hiirelõksus liha tükk konksu otsas
hiire sisse meelitamiseks

Ainult peegli ees wõib naisterahwas otsustada, kui palju
tema oma austajate käest ohwrid wõib nõudn.

Jmeks panna!... Kui ma mehega ühes olen, unustan ma
Kaarli hoopis ära, ja kui ma jälle Kaarliga olen, siis ei tule meest
meeldegi.



Pildike Tallinna laste mänguplatsil Jaani
kiriku juures. II.



„Ma ei saa aru, missugune õigus sinusugu-
gusel seal on siin kiriku külle all laste mängu-
platsil lakkutäis peaga lonkida ja kiskleda?!...“

Uuel asumaal

I. Baltima a Saksa a s u n i k („kull ja kiri“ mängides):
Kas tead mis, Michel? Kui kull on peal, siis elame tulewasse
kewadesse, kui aga kiri on peal, siis peame weel enne heina-
aega Berliini poole tagasi kolima.

II. a s u n i k: Oih, Theodor! . . . Parem lööme selle pea-
le, kas sõnast „Fellin“ saab kunagi „Berlin“? Arsenicam.



Häbitunde pärast.

Meesterahwad kaebawad, et naisterahwad wiimase! ajal koguni hukka olla läinud — neil ei olla põrmugi enam häbitunnet. Nad püüdwat meesterahwaid järele ahwida ja olla sealjuures oma kaunima omaduse — häbitunde — halastamatalt jalgade alla tallanud ning see-likugi pükste wastu ümber wahetanud jne.

„Olge häbelikud, häbelikud, häbelikud, sest ainult selles on teie kaunidus, kõik teie nõiduslikkus ja kõik teie jõud meie üle!“ nii hüüawad meesterahwad.

„Meie oleme häbelikud, häbelikud, häbelikud! Aga just teie ise olete nii liiderlikud, nii alatud, nii mustahingelised, et teie igat meie liigutust, igat meie sammu, Jumal teab missuguses kahtlases mõttes hindate ning wiimaks meie üle igasuguseid pilkelugusid luuletate, mil-
lede üle meie lsekeskis ainult naerame . . .“ nii protes-
teriwad naisterahwad.

„Mats“ ei saa sru, mida need meesterahwad üleüldse naisterahwaste käest nõuawad. Naisterahwaste häbelikkus on juba ilma selletagi piirita küll. Waadake ometegi selle pea-
le, kudas naisterahwad endi puudusi häbeneda ja neid igat wiisi warjata püüawad. Juhtuwad mõnel naisterahwal, näituseks, inetumad kulnud ehk inetumad puusad, rin-
nad, sääremarjad jne. olema, kas ei püüa ta neid puudusid pliitsi ehk rätsepa kawaluse abil warjata? . . . Ja mispärast? Waat' ikka ja ainult sellepärast, et temal nende silmatorkawate puuduste pärbst hirmsus h ä b i o n ! . . . See peaks igale ühele selge olema.

Mats tundis kord naisterahwast, kelle häbitundmus enam harilist laadi ei olnud, waid koguni üliloomulik. Tema nimi oli Hella. See oli noor ja armas naisterah-

was. Oma mehest ei pidanud ta aga suuremat lugu, waid armastas kõigest hingest August Aasat. Hella käis kaunis sagedaste Augusti pool külas, aga enda wõõrus-
käikusi warjas ta nii paksu saladuselinnikuga, nii et ise-
gi mitte ühel kärpselgi linnas sellest aimu ei olnud
Oleks aga sellest wõõruskäikudest ühelgi kärpsel teada
olnud, tõeste sellest oleks küll olnud, et Hella häbi pä-
rast ära oleks surnud. Seda usun ma kaunis kindlaste!
Niiwiisi käis see armas naisterahwas kaunis tihti Augusti
waatamas ja August lõbustas ennast tema häbelikkusest
nii palju kui jõudis ja mõistis. Mõni aeg oli nende õnne-
taewas selge ja ilma pilweta, aga järsku hakkas Hella
Augusti olekus muutust märkama. August jäi Hella
wastu nagu jahedamaks, käis pea norus ja unustas isegi
kaelasidemesse nõela torgata. Hella märkas, et temale
wõistleja on tekkinud. Wõistlejaks pidas ta Adelet. Hella
otsustas wõistleja järele walwata, aga kõik ta waew oli
asjata. Adele oli ka häbelik naisterahwas ning sellepärast
warjas ta ka oma puudusi nii piinliku hoolega, et isegi
kirp, kes tema woodisse omale korteri oli wõtnud, tema
ilmsüütaust wandega, oleks tõendanud.

Nüüd otsustas Hella meeletuma ja hulljulge sammu
astuda. Sel ajal, kui August harilikult teenistuses oli,
puges ta salaja tema korterisse, selle mõttega, et ukse
lukuauku järele waadata, ning siis sellekohane wõti mu-
retseda ning peale selle siis oma ette salaja, Augusti
kirjutuslaua sahtlites rewiderimist ette wõtta. Tema loo-
tis sealt kindlaste Adele kirjasid leida, mille läbi ta tõe
jälgile oleks saanud ja sellega ka Adele maapinnalt ära
hääwitanud. Kui suur oli aga Hella imestus, kui ta
Augusti korteri ukse pärani lahti nägi olewat. Kui ta
wähe aru pidanud, astus ta kindlalt üle uksele. Toas
ei olnud hingegi. Ta waatas ringi, läks ärewuse pärast
pekswa südamega kirjutuslaua poole, et selle lõugade
wahelt temale nii tähtsat saladust wälja kiskuda. Selle
laua wõtme oli tema juba ammugi järele lasknud teha.
Ta sai waewalt paar kolm sammu astunud, kui ta kan-
geste ära kahwatas, treppi mööda tuliwad suure koli-
naga mitukümmend inimest üles, nii vähemalt kuulis
Hella, ehk küll, nagu pärast selgus, tulijaid kõigest kolm
oli: kojamees, pakikandja ja August. Selle wahe peal
aga mil, Hella liginewaid sammusi kuulis, otsustas ta en-
nast ära peita. Äkiline inimeste ilmumine oli tema kal-
limale pärlile, häbitundmusele, surmaks ja seda ei wõi-
nud kudagi moodi sündida lasta. Ja wäljapääsemise teed
otsides jäi ta silm suure reisikohwri peale peale peatama,
mis nagu Noa laew wälja nägi. Ruttu hüppas Hella
korwi ja tõmbas kaane kinni. Korwis oli ainult suur
sõidukasukas, nii oli ruumi küllalt.

Nüüd ei näinud Hella enam midagi, waid kuulis
ainult. Ja Hella kuulis, kuulis, kudas teda korwiga üles
tõsteti, treppi mööda alla kanti, millegi asja peale wisati,
keegi istus korwi peale ja kirus koledal kombel; wiimaks
kuulis ta rataste raginat ja teda tassiti uueste kuhugile.
Warsti kuulis ta raudsete kaalupommide kõlksusi ja suure
rahwahulga suminat. Teda tõsteti uueste üles ja ta kii-
kus nagu wanasarwiku poomise kõie otsas. Ta sai aru,
et temaga midagi hirmsat sünnib, aga mis wõis ta oma
laewas selle wastu parata? Kisendada ja appi hüüda?
Ei! Sest siis saab terve linn ja ka see äranetud Adele
sellest halenaljakast juhtumisest kuulda, ja kudas wõib
waene naisterahwas neile oma Augusti sõidukasukaga

Ühte korvi sattumist ära seletada? Mis teha? Oma häbitundele surma hoopii lasta anda? Oh, ei ja tuhat korda ei! Waene naisterahwas otsustas edespidiiseid sündmusi ära oodata.

Häkitselt kuulis Hella üieüldise jutukõmina seast Augusti armast healt. See kõneles just korwi kõrwal pool sosinal kellegi oma parema sõbraga. Tema jutust sai Hella aru, et August wiimasel ajal kõrwuni wõlgade sisse oli sattunud ja nüüd tasa-pisi oma wõlausaldajate eest Tallinnast Riiga plehku paneb, ja et ta praegu oma kõige kallimat wara: reisukasukat ja korwi uude elupaika saadab. Tema, waeneke, aga ei teadnud, et tema kahe kõige kallima wara saatust, ka tema kolmas kallim wara — Hella — wabatahtliselt jagab. Nii wiimaks sai Hella kõigest aru. Teda saadeti wäheste kiirusega kaubarongiga Tallinnast Riiga.

Nii seisis temal peale 400 wersta pikkune teekond pikaldases kaubarongis ees.

Hella sai oma seisukorra koledusest väga hästi aru, 400 wersta wäheste kiirusega kaubarongis ära reisida, ilma et ühtegi wõileiba tagawaraks oleks olnud, — see tähendab ju 400 korda nälja pärast surra! . . .

Ütelge nüüd, kas niisugune wägitükk küll seda wäärt ei ole, et seda maailma ajaloosse kuldtähtedega igaweseks mälestuseks kirjutada. Ja kes oli selle kordasaatja? Eks nõrk naisterahwas, keda häbitundmus tagant kihutas. Häbitundmuse pärast ei wõinud ta kudagi lubada, et tema wäikesed puudused ja eksimised kõige ilma ees oleksiwad awalikuks tulnud, tema ei wõinud lubada oma häbitundele surma hoopii anda ja ennast Adele poolt wälja naerda lasta. Üks ainukene liigutus, ainukene healtlisemine oleks teda 400 kordsest näljasurma koledustest ära päästnud, aga ta wärises häbi pärast ainult selle mõtte juures, mis tema kohta öeldakse, kudas tema peale waadatakse peale tema häkkilist ilmumist reisukohwrist; sellepärast otsustas ta kindlasti ennem 400 korda nälga surra . . .

Kahwatu aga meheliku ja wahwa näoga laskis ta korsetti paelad lödwemale ja pööris oma ilusad ja kurwad silmad kohwri lae poole. Tema armsad huuled so-sistasiwad midagi liigutawat. Kogemata leidis ta oma taskust kulmude wärwimise pliiatsi, mille abil ta kohwri seina peale oma kurwa saatuse, oma hirmsad juhtumised mis liigutawa ja südant sulatawa kirja Augustile kirjutas. Waat wiimaks liikus rong Tallinnast teele ja wiis enesega ühe kõige häbelikuma naiste seast kaasa. Kolm wersta Tallinnast ära sõites, tuli eksitus: Augusti kohwrit ei saadetud mitte Riiga, waid Rjāsani, sealt Rakweresse ja wiimaks Rakkesse . . .

Kui August wiimaks 5 aasta ja 8 kuu pärast oma wanaks läinud ja hoopis ära hõõrdunud reisukohwri kätte sai, ei leidnud ta sealt seest enam midagi, — aga mitte midagi! Ei kasukat ega naisterahwast! Arwatawasti oliwad nii üks, kui teine wiimase kübekeseni ära kōdu-nenud.

Waene naisterahwas sai oma häbitunde ja raudtee hooletuse ohwrina koledas piinas omas õitsewamas eas hukka!

Siiski on ka teine arwamine selle naisterahwa saatuse kohta olemas: räägitakse, et ta kellegile raudtee ametnikule meeldinud ja see „konfiskerinud“ ta ühes

Augusti kasukaga enesele, nagu salakaupa kunagi, sest August olnud nii ettewaatamata, et ta oma kallimad warandust ilma kinnitamata meie raudteede hooleks usaldanud. See oli küll täitsa lollus tema poolt . . . aga siiski, — kes teab? . . .



Kiilulinna „Hea-Lootuse“ klubi kokk: „Meie peremees on sest saadik, kui talle üüri juurde pandi koguni imelikuks läinud . . . Siin on ta jälle õhtuks wärske looma kööki saatnd, aga tont seda teab, kas teda peab keetma wõi küpsetama? . . .“

Naisterahwa wanadus lauluraamatu järele.

- 17 aastane: „Rõõmustes mu süda kargab . . .“
- 20 aastane: „Nüüd paistab meile kauniste . . .“
- 30 aastane: „Miks mu süda ennast waewab?“
- 40 aastane: „Nüüd on mul püsti häda käes!“



„Kuule, August, sinu uus sõber on loll kui kork!“
„Noh, siis ta lipitseb wist küll sinu ümber.“



„Tõepoolest, mina ei saa aru, kudas sa seda Almat kosisid? Sinul ei ole midagi ja temal pole midagi ja ei saa teil tulewikus kummagilgi midagi olema!“

„Luba, onu, meil wõib ju lapsi olla!!“



Kohtus.

„Tunnistaja, kui wana teie olete?“

„Kakskümmend kaks, herra kohtunik.“

„Olete mehel?“

„Jah . . . aga kui teie mulle paremat meest teaksite soovitada, siis lasen praegusest mehest kohe lahutada.“

Puhkused.

Viimase riigivolikogu istumise päevatord oli läbi ja siis algasid sellekohased „tseremonid“, nagu kojulaskmise ukasi ettelugemine, „hurra“ hiiüded jne. Kui viimane „hurra“-hiiüde — arvatavasti Purishkewitschi enese suust — Tauria palee lapitud ja parandud lae all ja wõlwalustes oli waitunud, käisid riigivolinikud weel korra puhwetis. Siis paniwad paberossid põlema ja pöörasid Tauria paleele piktamisi selja — iga mees läks oma tuulde...

* * *

Puhkusele saades otsustas riigivolikogu liige Nännäm koha koju sõita. Pealinn suurt huwituft enam ei pakkunud. Kõik wiletsused ja lõbud oliwad siin juba läbi elatud.

Terwe selle aja jooksul, mis Nännäm Wenemaal parlamendis wiibinud, oli ta kahele korrale tegelikult wälja astunud.

Kord, kui saadid Gegetshfori kõneles, oli ta kaunis kuuldawalt „ohoh“ teinud.

Teine kord, kui saadid Timoshkin riigivolinikkudele ka puhkuse ajal palka nõudis, oli ta terawamõttelisele ja hül-gawale kõnemehele waljuste käsa plaksutanud.

Sellest hoolimata tundis ta ennast waewast, mis ta talli isamaa heaks käekäiguks näinud, ära tülpinud olewat, ja otsustas puhata.

Sõna täies mõttes aina „lesida“ ja puhata.

Wakfalis ei pannud teda keegi suuremat tähele. Minult ühe kindraliproua suur foer tuli rahwasaadiku juurde, muu-sutas teda ümberringi ja — läks minema.

„Meie oleme omakasupüüdjad, laisad ja tuimad“, tuliwad temale Purishkewitschi sõnad meelde, ja ta õhtas kurwalt nähes, kui wähe tema kõrgest rahwasaadiku aust hoolitakse.

Pealegi tuli weel „konflikt“ ette.

Kolmandama klassi piletiga tahtis ta teise klassi wagu-nisse astuda.

Konduktor peatas teda toorelt:

„Kuhu ronid? Kas lugeda ei oska?“

„Kudas ja julged!“ käratas ta konduktori peale. „Mina olen — riigivolikogu liige.“

Kuid ka see ei kõhmunud:

„Otskui teiesuguseid enne nähtud ei oleks! Minu pärast ole kas wõi Saksa keisriproua teener. Pilet on pilet. Kolmas klass — kolmas klass!“

Kõlas kolmas kell.

Kui seda poleks olnud, oleks ta juba oma riigivolini-ku au kaitsenud.

Kuid rongist maha jääda kartes targas ta kolmandama klassi wagunisse ja otsustas omas meeles, sügisel, kui koos-olekud algawad, arupäriniist „sisje“ anda:

„Kas on teedeministril teada, et... jne.“

* * *

Kodukülas wdeti teda suuremalt osalt üksluiselt wastu Szegei „kühljelu“ oli juba teisel päeval na' külmawõitu: ükfinda oli tal „tõhise riiginduniku“ prouana palju wabam elada ja tulewaseft hülguuseft unistada olnud.

Mõned sõbrad wedasidwad ta ilma pikema jututa „Plewassse“ ja tellisidwad seal tubliste wälja, arwe dien-

damist pärast „puhtaja“ hoolets jättes. „Terwe talwe läbi said muidugi kindralipalka, lasse siis nüüd ka anda“, seletasidwad nad.

„Ka enam tülitawamaid ninatarfasiid leidus:

„Miks sinust mitte sõnagi riigivolikogus kuulda ei olnud? Meie ootasime igapäew suure põnewusega ajalehti, et millal sa ka räägid.“

„Ma töötasin suuremalt osalt komisjonides.“

„Ei tea, kas sealgi suud lahti tegid?“

Umbes nagu kunstnikkude keskes.



Kilulinna „rahwateatri“ „naljaosade“ eten-daja. „Noh, ametiwend, kudas ringreis läks?“

Estonlane: „Noh, ametiwennaks wõite teie mind nisama wähe nimetada, kui teie balagani „teatriks.“
Arsenicum.

Nännäm wandus ja finnitask ausõnaga, et ta seal läbilõõwaid kõnesid pidanud.

„Noh, kui nii, siis ehk saad wiimaks hea koha.“

„Kudas muidu, kuberneriks ikka saab“, jähwas kolmas ninatarf.

Uga seal tuliwad ka juba naabriküla mehed rüütli-mõisamaade müümisest ja semstwo sisseeadmisest aru pä-rima. Ka emakeele üle küllakoolides nõuti seletust.

Puhkaja seletas ja seletas, pea hakkas tal walutama, kõrwad kõiksugu küsimustest huugama.

Ta oigas ja kahetses, et koju oli sõitnud.

Riigivolikogus oli siiski palju rahulikum ja lõbusam elada olnud.

S. S.



J. Rubin



Kellade, kuld- ja hõbeasjade ladu

Tallinnas, Wiru uul. oma majas nr. 17.

Igat seltsi seina-, laua-, tasku- ja äratamise-kellasid, mitmesuguseid kuld- ja hõbeasju, kuldsõrmuseid kallikiwidega ja palju muud kõige odawamate hindadega. Müün ja parandan mitmeaastase wastutusega.

Üleüldises rahwa-
teatris

S. Tartu maant. nr. 61.

Igapäew

suurepäralised
etendused,
Palju uudiseid,

Hakatus kell 9 õhtul.
Eestseisus.

Birk'i

wärwimise-,
wanutamise- (uhtumise),
sheerimise- (pügamise),
apreeterimise- (presfimise),
dekaterimise-
ja keemialiku puhastamise-

auru-wabrik. Kõige suurem
Eestimaa

23. Tallinnas, Maakre uulitsal 23.
(oma uues ärimajas kahe torniga).

„Grand Prix“ ja 7 kuldauraha 1904-09.
Hinnad mitte kallim, kui vähem ärides. **Hea töö.**

Kodumaa ringwaade.

Tallinnast. Siinne linnawalitsus on uulitsate prügitamises suure sammu edasi asunud, mida kõigile Lääne-Euroopa linnadele järeltegemiseks peab soovitama. Pika uurimise järele leidis linnawalitsus, et ümargused ega nurgelised kiwid, aswalt jne., mida mujal uulitsate prügitamiseks tarwitatakse, selleks nii kohased ei ole, kui lubja tolm, puu-ning krohwipuru ja tapeti-räbalad. Materjal on hästi odaw, sest et teda mohlõhutatavate ehituste juurest hinnata saab. Uuewiisilise prügitamiseega tehti algust Pelgulinnas, kus elanikud seda uuendust rõõmuga terwitasiwad. Tolmupuu-dust ei ole Pelgulinnas nüüd enam karta, kuna see sealsetele majoamonikkudele endistel aegadel suurt peawalu walmistas.

— Suwine lõbude hooaeg on juba alanud. Inimesed käiwad metsas „rohelistes“, uhuwad muru peal tantsu, rüüpowad „haljast“ ning „kollast“, mida kwasimüüjad jalutajatele lahkeste kätte muretsewad, nori-wad riidu ja lõhuwad üksteise päid. Noored puud mur-takse katki, kuna suuremad okstest paljaks laasitakse. Laste kilkamine ja joodikute käratsemine liituwad metsa wahel ühiseks müraks kokku.

Warblast. Kalamehed kurdawad, et kalad imekawaalaks läinud. Nad lõhkuda mõrrad puruks ja põgeneda õssel kalakastide ehk sumpade seest ära. Iseloomulik olewat kalade põgenemise juures aga see, et nad mitte wabasse meresse ei putka, waid teiste meeste kalakastidesse. Warblalased ootawad, et mõni looduse-uuriija seda asja selgitama tuleks.

Wiljandist. Siinne „Orjuse“ selts tegi mõõdaläinud aastal otsuseks, et seltsis vähemalt üks kord

B. Martinoff

Tallinnas Tapeedi-kauplus Suurel turul
nr. 13.

Kõige suurem, moodsam ja maitserikkam
väljawalik Wene, Soome ja wäljamaa **tapeetisid,**
bordesid ja rosettisid, peale selle Rootsi ja Wene
seinapappi, maklaturi, naelu jne.

✻ ✻ Hinnad odawad. ✻ ✻

aastas esimehe ja eestseisuse kriisis ette peab tulema. Seda otsust on tänini inestamisewäärilise hoolega täidetud. Minewal aastal kestis kriisis üle kuu-aja; tänawu lõppes ta küll rutem ära, selle eest oli ta aga mõjuwam. Kirjalikud ja suusõnalised ähwardused, nelja silma all isegi wehklewad rusikad oliwad kriisise kaasnähtuseks.

Pärnust. Siinsed naisterahwad on omale „tipp-tipp kleidid“ supeluseüllikondadeks walinud. Nende kasulikum omadus seisab selles, et suplema minejal wettehüppamisega waewa ei tarwitse näha: tipp-tipp“ kisub omi kandja ise wee poole. Ei ole muud waja, kui ainult kusagilt üle silla minna: jõuab „tipp-tippi“ kandja ühest sillaotsast teise, siis on ta ühflasi märjaks kastetud. Rätsepääd saawad ülirohkeste „tipp-tippide“ tellimisi.

— Ühte siinset tööstuse-asutust wõib täie õigusega tööliste paradiisiks nimetada. Heatahtline ülemus, kes kardab, et töölistel piinlik oleks nii toredaid palgatingimisi wastu wõtta, määrab palga alles peale lepingu tegemist — terwelt 80–90 kop. päewas, mille eest umbes 18 tundi tööd tuleb teha. Töö on küll natukene must ja raske, kuid see ei tee wiga.

Kus paradiis, seal ka keerub. Muudkui niisugune keerub, kes töölisi paradiisist wälja ei lase. See on ¼ palka, mida töölistele wälja ei maksta, kui nad enne lepingu-aja lõppu ära tahawad minna. Igalt poolt wõolab töölisi täh. tööstuse-asutusesse kokku, ainult saarlased lähewad parema meelega kusagile kraawi kaewama, kui sinna tööolusid maitsuma.



T. Tiidermanni päewapildi-materjali kauplus

soowitab omast suurest
päewapildi- aparatide
ja materjali ladust

kõiki selles töös tarwitata-
waid asju igas suuruses
ja hinnas.

Apparatisid

25 kop. peale kuni mitmesaja rublani.
Kaup on kõige parematest wäljamaa
wabrikutest ja on alati wärske ja hea.
Nüüd on päewapildi tarwidus suur, nii
et igas külas võib päewapiltnik elutseda;
ka on see töö üks parematest lõbudest.

Päewapildi õperaamat

ilmus kolmandamas täiendatud trükis.
: : hind 1 rbl. : :

Lokomobilisid,

aururehepeksumasinaid ja nafta motorisid

Ruston, Proctor & Co, Ltd wabrikust

Lincolni linnas Inglismaal.

Kõige tugewama tööjõu ja wastupidawusega isesõitjaid aururehepeksumasinaid kõige uuema ja parema ehituse järele mitmesuguses suuruses, mis juba palju aastaid kui kõige paremad masinad maailmas tuntud on ja kõige suuremate auhindadega kroonitud 1910. aastal Brüsseli ilmanäitusel 3 grand prix'i, audiplomi ja kuld-auraha saanud Ruston, Proctor & Co. aururehepeksumasinaid ja isesõitjaid on kõige kasulikumad rehepeksu-ühisustele. Et wabrikul liiga palju töösid, sellepärast palume tellimisi aegsaste ülesse anda, et tellijad masinaid õigel ajal wõiksid kätte saada.

Kõige paremaid stifti rehepeksumasinaid ja göpleid

läieliku uuendustega kuulsast Weipert & Söhne wabrikust, Heilbronn linnast, Saksamaal. Weipert & Söhne masinad on kodu- ja wäljamaal paljudel kordadel esimeste auhindadega ja kuldaurahadega kroonitud ja meie põllumeeste poolt kõige paremateks tunnustatud.

Walter A. Wood Company, Amerikas. Rohuniidu- ja wiljalõikuse-masinaid, heinariisumise rehasid, heinakaarutajaid ja wedruäkkeid.

Rootsi Herkules rohuniidu- ja wiljalõikuse-masinaid.

Th. Flöther, Gassenis, Saksamaal, kolme ja nelja sahaga seemendamisesahad, külwimasinad, kultiwatorid, häkslimasinad j. n. e.

Kuulsaid Heiligenbeili pöorsahkasid, Rud. Sacki sooharimisesahad D. 9. S. S. Koorelahutajaid mitmest wabrikust ja wedruäkkeid isearanis odawalt. Põllumeeste seltsidele, kaupmeestele ja asunikudele kõrged protsendid.

Hästi idanewat ristikehina ja timuti seemet

soowitab H Sinisoff, endine Ed. Heinrichsen, Jaani uul nr. 10,

Abikauplus: Tartu linnas Peterburi uul. nr. 31 hotell Europa wastas.

Tallinnas.

Telefon nr. 150

Kirjutusmasinaid

tarwitatakse meie päiwil juba igas kaupluses ja kontoris, kus ilusa ja kiire töö peale

rõhku pannakse. Eestimaal wiibis kirjutusmasina wõidukäik, sest meil on tarwis masinat, mis liija kallis ei oleks, ja millega wõiks niisama kergeste Wene, kui ka Eesti ja Saksa keelt kirjutada. Pika järelkatsumise ja hulga masinate tundmaõppimise kaudu olen otsusele jõudnud, et meie

wallawalitsustele, seltsidele, kauplustele,

Blickensderfer nr. 8 Hind 135 rubla

kõige kõhase masin on, sest ta kõlbab 2 ja 3 keele kirjutamiseks.

Eigemaid feateid annab ja hinnakirjasid saadab

M. Antje trükikoda Tallinnas, Määriwahe uul. nr 17.

Sedel № 3.

Kaheteistkümneme niisuguse sedeli (nr. 1—12) ettenäitamisel antakse ehk saadetakse „Meie Matsi“ toimetusest ligi 200 ltk. suurune kogu naljajuttusid.

ilma hinnata

kätte.

Omanduseõigus.

„Meie Matsi“ ahukaadi epistel
„Meie Matsi“ lugejatele.

Iga isikut, kellel omanduseõigus, nimetatakse omanikuks. Temal on õigus oma omandusega just nii ümber käia, nagu see temal meele järel on. Ta võib näituseks kõik oma raamatud, paberid ja muu ära põletada, ära uputada jne., võib kõõgiriistu lõhkuda, kappisid purustada jne., sellepärast, et see kõik tema omandus on. Erandiks on siin ainult naine: olgugi, et see ka omandus on, sest et teda teatawa lepingu teel omandatakse, kuid tema omanikul ei ole õigust teda ei põletada, ega uputada. Ta võib teda ainult armuleekidega kõrvetada, kui tal neid on; võib ka silmadega süüa, musudega lämmatada jne.

Iga roman, uudisjutt, westelugu ja laul on ka omandus, tema looja — kirjaniku omandus, olgugi, et teda ei osteta, vaid sünnitatakse. Selleks ratsutab kirjanik paar tiiru luulehobuse seljas, keda Pegasuseks hüütakse. Ka selles omanduste piirkonnas tuleb erandisi ette, näit. „Made Puju“. Ka paljude teiste sulerüütlitega juhtub sedasama.

Omanduse õigust saadakse kahe viisi, nimelt: kingituse-, päranduse-, wahetuse- ja ostmise teel. Omanduse omandamist, kingituse teel tuleb meie riigis võtta ette, siit on ka wanasõna tekkinud: „kingitud“ ja „ostja“ ja nimi „Osta“.

Naiseomandamine sõltub keeslawadest. Kui õigult sünnib see nii: raha wõetakse omanduseks, näime et „aga“ kaasa-waraks pealekauba.

Omanduse saamise päranduse teel seisab alati testamendidega, kohtuotsustega ja teiste wastikute asjadega ühenduses. Erandiks on siin ainult päritawad haigused ja iseloomu wead, mille omandamist pärijal waja pole kohtuteel nõuda.

Wahetus ja ostmine — need on kaks kõige sagedamat omanikuks saamise wiisi. Wahetuse läbi saadakse uute pallitule, galosside ja „kõwade“ omanikuks sel teel, et oma wanad kõrtsu, teatri j. n. e. riietetoas asemele jäetakse. Siia hulka ei kuulu aga mitte pilkude, naeratuste ja musude wahetus, sest et seda omanduseõigust ühtlasi ka teistele edasi anda võib.

Ostmise teel saab ostja ostetud asja täielikuks omanikuks. Erandiks on siin müüdawad südametunnistused ja nalsterahwad, need ei saa ilmaski ostja täielikuks omandusuks.

Sellega olgu ka lõpp peal, austatud lugejad, sest ükski naine epistel ei tohi mitte pikke alla

§. §.

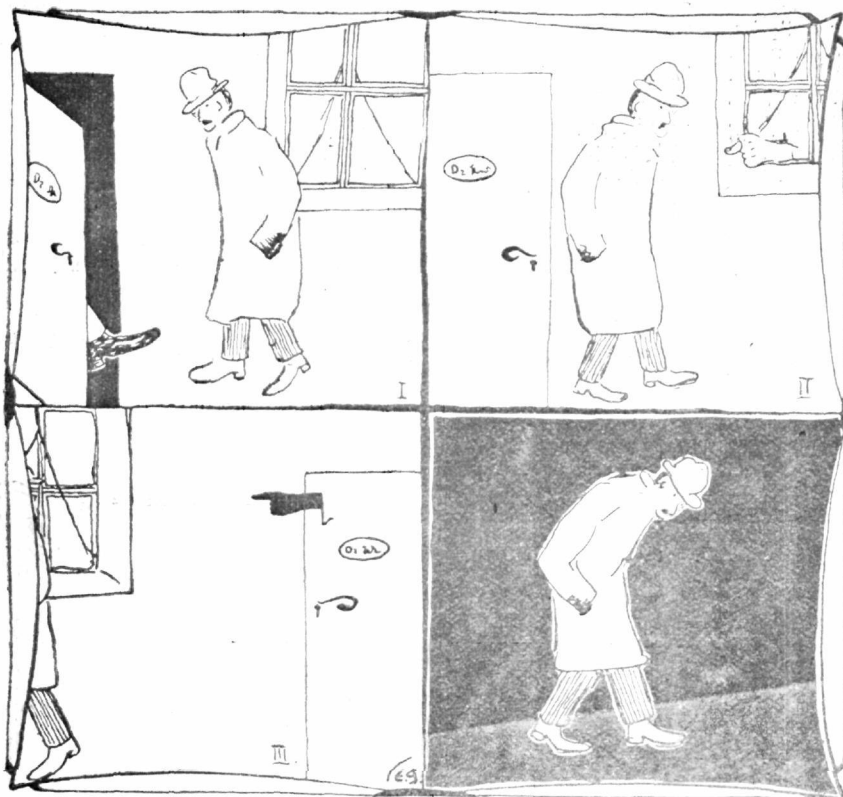
Lihtne ja „modern“.



„Mathilde, ma pean su mõttetawuse üle aina imestama! . . . Sa oled ju kõige uuemad
Parisi moodid üle trumpanud — oma lihtsusega ja . . . suurepärsusega.“

Kui Tallinnas arsti tarwis.

Hiljuti käis lehtedest teade läbi, et kõik linna peab läbi käima, kui õõsel arsti tarwis on.



Maa peale warjukatet heidab hall, sume õõ. Linn ennast peidab õõ-loori alla. Rahus puhkab kõik elu . . . Ainult haige ohkab: tad tõbi waewab, raske tõbi. Ei suuda kannata õõ läbi, nii raske piinab waene haige. Ta ütleb teistel: „Minge õige te' arsti järele. Lugu paha, ei tea, kas hommikut saan näha.“ Hirm täidab omakseid. Ja ruttu üks neist tõttab ju arsti juurde: Wõtku, mis ta wõtab, kui aga suudaks aegsast anda abi, et wõitu ei saaks aewardaja tõbi Ta läheb, ägedalt ta tõmbab ukse kella: „Wõib tohtriherra haige juurde tulla?“ „Oh ei! Sest herra doktor pole kodus. waid õhtul warakult ju klubisse ta kadus. Te' teate ju, et kõnetunnid päewal!“ Mees mõtleb — „abi peab saama waewal,“ lä'eb teise juurde: „Tohtriherra olge nii lahke, kohe haiget waatma tulge!“ „Oh ei, tal praegu selleks pole mahti: läks magama, ja wõttis riidest lahti!“ Mees meeleteitel uue sihi wõtab ja kolmandama arsti juurde tõttab: „On herra kodus?“ „Jumal, küll on häda! Kas magada ei oska? . . . Kodus pole teda!“ Üks kinni pandi aina wihaga ja abinõudja pidi minema. Ka neiljandas ja wiiendaski kohas poln'd lugu parem. Häda mehe ajas weel kuuendama juurde. Seal ta aeti, kui waras, ära. Abita ta jäeti. Niisama tegi seitsmes, kaheksas ja üheksaski ka, ning kümnnendama juures söimata sai ta . . . Mees koju läks siis; haige suures walus. Paar minutit siis igaweses rahus ta puhkas. Wõitma pidi tõbi, sest terwest Tallinnast ei leitud abi .

M. Mõru.



Ettewaatlilikult.

„Kas tohiksin ma Teie roosihiulekesi kõige õrnemalt suudelda?“
 „Mitte miskil fingimisel!“
 „Mispärast siis?“
 „. . . Ma pole harjunud mususid palwetega saama. . .“